

CONSILIUL ECONOMIC ȘI SOCIAL

Str. Dimitrie D. Gerota nr. 7-9, sector 2, București, cod poștal: 020027

Telefoane: 021.310.23.56, 021.316.31.34

Fax: 021.316.31.31

021.310.23.57, 021.316.31.33

Cod fiscal: 10464660

E-mail: ces@ces.ro

www.ces.ro

Membru fondator al Asociației Internaționale a Consiliilor Economice și Sociale și Instituțiilor Similare (AICESIS)
Membru al Uniunii Consiliilor Economice și Sociale și Instituțiilor Similare Francofone (UCESIF)

„Consiliul Economic și Social este organ consultativ al Parlamentului și al Guvernului în domeniile de specialitate stabilite prin legea sa organică de înființare, organizare și funcționare.” (Art. 141 din Constituția României revizuită)

Nr. 1438/25.02.2026

AVIZ

referitor la propunerea legislativă pentru completarea art.36 alin.(7) din Legea 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului (b41/09.02.2026)

În temeiul art. 2 alin. (1) din Legea nr. 248/2013 privind organizarea și funcționarea Consiliului Economic și Social, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și art. 11 lit. a) din Regulamentul de organizare și funcționare, Consiliul Economic și Social a fost sesizat cu privire la avizarea *propunerii legislative pentru completarea art.36 alin.(7) din Legea 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului (b41/09.02.2026)*.

CONSILIUL ECONOMIC ȘI SOCIAL

În temeiul art. 5 lit. a) din Legea nr. 248/2013 privind organizarea și funcționarea Consiliului Economic și Social, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în ședința din data de 25.02.2026, desfășurată online, conform prevederilor Hotărârii Plenului nr.86/17.05.2022, avizează **NEFAVORABIL** prezentul proiect de act normativ, cu următoarea **motivare**:

- propunerea legislativă vizează modificarea art.36, alin.(7) din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, cu modificările și completările ulterioare, în sensul adăugării unei noi sintagme în ce privește motivele întemeiate pentru care instanța poate să decidă ca autoritatea părintească să se exercite de un singur părinte, anume: „dezinteresul și încălcarea în mod repetat a obligațiilor ce îi revin”. Sintagma pe care proiectul o propune încalcă principiul care dispune ca

norma sancționatorie să fie predictibilă (previzibilă), accesibilă și clară, modul de elaborare a textului propus fiind lipsit de claritate și de predictibilitate, putând naște interpretări contradictorii și subiective în aplicare;

- art. 36 alin. (7) conține deja o enumerare amplă a situațiilor în care instanța poate decide exercitarea autorității părintești de către un singur părinte (inclusiv situații grave privind violența, dependențele, condamnările etc.). Introducerea unei formulări generale, fără o delimitare clară față de ipotezele deja prevăzute, poate conduce la suprapuneri și la dificultăți de interpretare sistematică;
- propunerea nu indică standarde minimale de evaluare a conduitei părintelui (de exemplu: durata, frecvența, gravitatea faptelor, probe relevante, rolul autorităților de asistență socială, evaluarea psihologică, ancheta socială etc.). În lipsa acestor repere, există riscul ca noțiunea introdusă să fie invocată frecvent în litigii parentale conflictuale;
- completarea unui alineat deja complex prin introducerea unei sintagme suplimentare, cu formulare generală, fără structurare sau clarificări normative, afectează lizibilitatea și coerența textului. Din perspectiva tehnicii legislative, o asemenea intervenție ar necesita definirea noțiunilor, clarificarea raportului cu celelalte motive deja prevăzute, corelarea cu cadrul procedural și cu legislația specială în materia protecției copilului;
- în forma actuală, formularea propusă poate încuraja invocarea frecventă a unor acuzații generale de „dezinteres” sau „rea-credință” în litigiile de familie, fără un filtru normativ suficient de clar. Acest efect poate fi contrar chiar interesului superior al copilului, dacă norma devine un instrument litigios suplimentar în conflictele dintre părinți;
- situația suplimentară pe care o identifică inițiatorii pentru exercitarea autorității părintești de către un singur părinte presupune îndeplinirea concomitentă a două condiții – *„dezinteresul și încălcarea în mod repetat și cu rea credință a obligațiilor ce-i revin”* celuilalt părinte, dezinteresul neconstituind, însă, un element care să îndeplinească cerințele de obiectivitate presupuse de ansamblul cauzelor prevăzute la art. 36, alin. (7) din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, riscând să conducă la hazard în determinarea tipurilor de comportamente calificabile ca dezinteres, a întinderii lor temporale etc.;
- de asemenea, Expunerea de motive nu fundamentează inițiativa prin descrierea situației generale în nevoie de legiferare, documentări sau analize. Faptul că există litigii (într-un număr nedeterminat) implicând părinți care *„împiedică accesul la un anumit tip de educație, servicii medicale etc.”* nu reprezintă, în sine, o situație socială

care să determine acest tip de intervenție a Statului (a permite accesul la un anumit tip de educație, decis de celălalt părinte, nu constituie o obligație, iar prezumția absolută că părintele care dorește un anumit tip de educație urmărește necesarmente interesul superior al copilului, iar cel care se opune îl încalcă e nesustenabilă);

- în concluzie, deși propunerea legislativă este benefică în ceea ce privește protecția interesului superior al copilului, prevederea care se dorește a fi introdusă este mult prea vagă și poate atrage numeroase interpretări subiective în raport cu determinarea îndeplinirii motivului de dezinteres sau de rea-credință, pentru ca instanța să decidă ca autoritatea părintească să fie exercitată de către un singur părinte, în special în comparație cu celelalte motive deja existente (precum alcoolismul, boala psihică, dependența de droguri ș.a.m.d.), care sunt bine delimitate.

Președinte,
Sterică FUDULEA